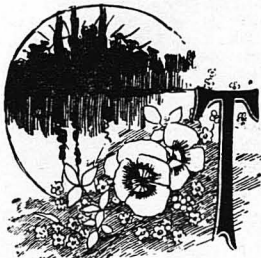

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΑΖ

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΛΟΓΕΡΑ ΜΑΤΙΑ...

Ο παλάτι εκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν ἀνάστατο. "Ὅλοι ἦσαν ἀνήσυχτοι καὶ φοβισμένοι. Μὲ χαμηλὴ φωνὴ διατηρούσαν τὸ τρομερὸ σκόταδι...

Πόσες φορές λοιπὸν πρέπει νὰ πεθάνῃ ὁ Δὼν Κάρολος, ποὺ τόλμησε νὰ τὴν ἀγκυλιάσῃ;

Πῶς τόλμησε αὐτὸ, τὸ ἀσιλόγητο παιδί; Δὲν ἤξερε λοιπὸν ὅτι μὴ τέτοια τόλμη, μὴ τόσο μεγάλῃ ἀσέβεια, πληρώνεται μὲ θάνατο;

Ἡ βασίλισσα τὸν ἐσοφῶξε τρομαγμένη. Κι' αὐτὴ ἀκρωδῶς ἡ λεπτομέρεια τὴν ἔσωσε. Ἀλλ' ἄλλως, θ' ἀκολουθοῦσε κι' αὐτὴ στὸ θάνατο τὸν νεαρὸ ἀκόλουθο.

Φτωχὸ παιδί!... Δεινὸν μ' ἄλυσσίδες τὸν μετέφεραν σὲ μὴ ἔλθουσα φυλακὴ τῶν ἀνακτόρων. Κι' ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὸν γλυκὸ ἀέρα, τὸν ἄφησαν ἀπομονωχὰ νὰ περιμένῃ τὸ θάνατο...

Κι' ἡ βασίλισσα; Ἐμορφὴ σὰν πάντα, ντυμένη μ' ἕνα βαρύνον φορεμα καὶ στολισμένη μὲ λαμπρὰ κοσμήματα ὅπως πάντα, κίβητα ἀνάμεσα στὴς κυρίες τῆς τιμῆς καὶ μιλᾷ καὶ γελάει ὅπως πάντα... Κι' οὐ μάλιστα τῆς, διὰν προσηλώνονταν στὴν κυρία ἐκείνη ποὺ πρόσφερε τὸ Δὼν Κάρολο, δὲν ἔλασκον καθόλου μὲ ἄγρια λάμψ...

Μὰ μέσα τῆς, ἡ ψυχὴ τῆς εἶνε τρομαγμένη. Κανεὶς τετὴ δὲν τοῦμ' ἂν ἀναφέρῃ τὸν Δὼν Κάρολο, μὰ αὐτὴ τὸν συλλογίζεται ἀδιάκοπα. Πενεὶ κατὰθεα τὸ μωρὸν παιδί ποὺ θὰ πεθάνῃ ἐξ αἰτίας τῆς...

Μάρτυρ τῆς ὁ Θεός, δὲν τὸ προκάλεσε ποτὲ ἡ ἴδια τὸ πᾶλι κάρη μὲ τὰ μαύρα, φλογερά μάτια. Τοῦ φερόταν πάντα σὰν βασίλισσα, τὸ πολὺ, σὰν μητέρα.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πολλὲς φορές τῆς φανότανε ἀνυπόφορη ἡ λάμψ τῶν ματιῶν του κι' ἀναγκάζοταν νὰ χαμηλώσῃ τὰ μάτια τῆς, μὰ ποτὲ, ποτὲ δὲν φανταζότανε ὅτι τὸ ἀνόητο παιδί θὰ ἐσχωρῶσε πὸς εἶχε μπροστὰ του τὴ βασίλισσα.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καθισμένη στὰ πόδια τοῦ θρόνου τῆς, τῆς διάβαζε. Τῆς διάβαζε ὄμορφα τραγούδια, γεμάτα πόνος, τραγούδια ἰσπανικά.

Ἡ βασίλισσα σκεπτικτικῶς γιὰ μὴ στιγμή κι' ἀναστάνεψε. Οὐκίθνηκε ὅτι ὁ ἀντὴρας τῆς, ὁ βασιλιάς, εἶνε γέρονος καὶ ἀσχημος κι' ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα πόνου ὅπως ἡ ἄλλες γυναῖκες, ν' ἀγαπήσῃ ἕνα νέο κι' ὄμορφο παλληκάρη... Ἡ σκέψις αὐτῆς τῆς φέρανε ἕνα μεγάλον βάρος στὴν καρδίᾳ τῆς καὶ διατάξε τὸν νεαρὸ ἀκόλουθο ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ πᾶρῃ λίγο ἀέρα. Ὁ Δὼν Κάρολος ὑπάκουσε κι' ἕνα μορμωμένο ἀγγεῖο μπήκε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἦταν ἀνοιξί. Ὁ κήπος ποὺ περιτριγυρίζε τὸ παλάτι ἦταν ὀλιάνθιστος.

Ἡ βασίλισσα ζαλιώθηκε... Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς γιὰ νὰ πᾶρῃ σιμὰ τὸ παράθυρο. Μὰ ζαλιώθηκε. Καὶ τότε ὁ Δὼν Κάρολος τὴν ἀγκυλιάσε σφιχτὰ. Ἦταν ἀπαγορευμένο καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ ἀκόμα τὴ βασίλισσα, ἀνὰ τὴν κλονιζόμενα ἡ ἔπειτε κάτω. Κι' αὐτὸς — ἂ! τὸ ἀμύηλο παιδί! — αὐτὸς τὴν ἀγκυλιάσε μ' ὀδὴ τὴ δύναμ τῶν εἰσοσιζόντων του...

Ἡ βασίλισσα τρέμαζε. Τὸν ἐσοφῶξε. Κι' αὐτὴ ἀκρωδῶς τὴ στιγμή μπήκε μέσα ἡ κυρία τῆς τιμῆς καὶ τὸ μαρτύρησε δια στὸ βασιλῆα. Καὶ τότε;... Τὸ γλυκὸ παλληκάρη, μὲ τὰ μαύρα μάτια ἀλυσσοδεμένο μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ ὑπόγειο, περιμένει τὸ θάνατο...

Ἡ βασίλισσα ἀνατριχιάζει σύγχρομη σ' αὐτὴ τὴ σκέψ. Αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ ἡ σκληρὴ γρηὴ τροφὸς τῆς τῆς ἔφερε τὸ ἔγγραφο τῆς καταδίκης τοῦ νέου, ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ διάβασε τὴν ἀπάνθρωπο ἀπόφασι, ἀπ' τὴ στιγμή αὐτὴ σκέφτηκε τὸν ὄμορφο ἀκόλουθο ἀδιάκοπα. Κι' ἀναρωτιέται μέσα στὰ βῆθη τῆς καρδιάς τῆς, μήπως δὲν τῆς ἦταν πάντα ἀδιάφορος ὁ ὄμορμος ἐρῆθος; Γιατί τῆς ἄρεσε τόσο ἡ φωνὴ του; Γιατί προτιμοῦσε νὰ τῆς διαβάσῃ αὐτὸς τὰ πηθιγὰ ἰσπανικά τραγούδια; Τὸν θεωροῦσε ἕνα παιδί, μὰ δὲν ἦταν ποτὲ μεγαλειότηρ του. Καὶ τὸ ἀπότομο ἐκεῖνο ἀγκυλιάσμα του, ποὺ τὴν ἔφρανεσε τόσο, τὸ θυμότανε τώρα μὲ μὴ παρῆξενι ταραχῆ. Σὰν νὰ τῆς εἶχε ξυτηῖσι ξαρκινὰ μέσα τῆς τὸν ἀόριστο πόνο, ποὺ ἀσθανότανε γιὰ τὸν ἔροτα ἐνὸς νέου...

Κι' ἡ σκέψις ὅτι τ' ὄμορφο καὶ γεμάτο ζωὴ παλληκάρη θὰ ἦταν νεκρὸ σὲ λίγες ὥρες, τὴν τρέλλεκανε...

Θάδινε τὴ ζωὴ τῆς γιὰ νὰ τὸ σῶσῃ. Μὰ πὸς; Ἦταν ἀδύνατο νὰ μεσολάβησῃ στὸ βασιλῆα γιὰ τὸν Δὼν Κάρολο. Ὁ γεροεὐριάδης βασιλιάς θὰ τὸν σκότωνε μὰ ὄρα γρηγορότερα.

Ἔχουν στήσει περὶ τὴν ἀρχὴν στὴν πλατεία ποὺ εἶνε μπροστὰ στὸ παλάτι. Στὴν ἐπέτειο θὰ παρωστῶν ὁ βασιλιάς, ἡ βασίλισσα κι' ὄλοι οἱ αὐλικοί.

Καὶ νὰ... Ἡ πλατεία γεμίζει ἀπὸ κόσμο. Φτάνουν οἱ αὐλικοί... Ἦρθε κι' ὁ βασιλιάς μὲ τὴν βασίλισσα. Μὰ τὴν κλονιὸ ποὺ εἶνε ἡ βασίλισσα!... Πιὸ κλονιὸ κι' ἀπ' τ' ἀφθονα μαργαριτάρια ποὺ στολίζον τὸ στήθος τῆς...

Τὸ βασιλῆα ἡ ὄρη εἶνε μοχθηρὴ, ὅπως πάντα. Φαίνεται τρεπόμενος ν' εὐχαροστημένους γιὰτι ἕνας ἀσεβὴς δὲν πληρώσει μὲ τὴ ζωὴ του τὴν προσβολὴ ποὺ ἔκανε στὴ βασίλισσα.

Καὶ νὰ... Τὸν φέρονε αὐτὸ τὸν ἀσεβή... Κι' ὄμως δὲν συγκινεῖται κανεὶς στὴ θεὰ του... Εἶνε ἕνα τόσο ὄμορφο, τόσο λεπτοκομωμένο παιδί!... Τὸ περιτομωμένο στρατιώτης μὲ λόγους. Προχωρεῖ μὲ βῆμα σπαδερὸ πρὸς τὴν ἀγγὼν. Τὰ μάτια του διώσι, διαμνησνὰ, ζητοῦν τὴ βασίλισσα. Τὴ βλέπει γιὰ τελευτὰ φορὰ. Θὰ πεθάνῃ γενναῖα μπροστὰ στὰ μάτια τῆς.

Φαίνεται εὐχαροστημένος γιὰτι θὰ πεθάνῃ γι' αὐτὴ.

Μὰ ἡ νέα βασίλισσα ταρᾶζεται καὶ σαστίζει. Τὸ ἀτελειωμένο βλέμμα τοῦ νέου, ἡ χάρι του, ἡ ὄμορφιά του, τὴν κάνουν νὰ χάσῃ σχεδὸν τὰ λογικά τῆς. Μὲ τὴ χάρι καὶ μὲ τὴν περηφάνεια προχωρεῖ ὁ νέος λεβέντης πρὸς τὸ μαρτύριό!... Ἀνεβάνει τὴ μορφα σκάλα, ἀλαφρὸς καὶ ἀκλόνητος...

Κι' ἡ βασίλισσα δὲν βαστά τετὴ... Βγάζει μὴ μεγάλη κρονη, μὴ κρανη πόνου...

Ὁ Δὼν Κάρολος τὴν ἀκούει καὶ κινεῖται πρὸς τὸ μέρος τῆς.

Ὅλοι ταρᾶζονται. Ὁ δήμος περνάει τώρα πὸ βόρσο στὸ λιμὸ τοῦ νέου ἀκολουθοῦν. Μὰ ἡ βασίλισσα προφταίνει καὶ ποὺ φωνάζει:

— Δὼν Κάρολο!... Σ' ἀγαπᾶ!... Ἀκούσι!... Σ' ἀγαπᾶ!...

Ὁ Δὼν Κάρολος πεθαίνει εὐτυχισμένος, μ' ἕνα μακάριο χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Μὰ ὁ γέρονος βασιλιάς λυσσὰ ἀπὸ ὄργη κι' οδύρῆζει: — Ἀκούσατε ὄλοι τὴν ὁμολογία τῆς ἄβλας αὐτῆς γυναικας, ποὺ ἦταν βασίλισσά σας; Εἶνε ἀσχος καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σὰς νὰ ζῆ ἀκόμα... Τὴν καταδικᾶω τώρα ἀμέσως σὲ θάνατο!... Ἐπιπέρι, στρατιώτες μου... Σκοτώσατε τὴν τώρα, ἀμέσως!...

Κι' οἱ στρατιώτες προτείνουν τῆς λαμπρῆς λόγους, ὀμοῦν καὶ σκοπώνουν τὴ βασίλισσα!... Καὶ πέριτε τὸ ὄμορφο κορμὶ τῆς, τὸ βασιλικὸ τῆς κορμὶ, καταματομένο, στὸ χῶμα ἐπάνου... Μὰ καὶ στὴ χεῖλὴ τῆς βασίλισσας, ὅπως στὰ χεῖλη τοῦ Δὼν Κάρολο, μένει ἀποτομωμένο ἕνα φέτο χαμόγελο.

Ἀγκυλιάσμενες καὶ χαμωγελώντες, ἡ ψυχὴς τῆς βασίλισσας καὶ τοῦ Δὼν Κάρολο, φερονεῖζον στὸν οὐρανό...

Ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ἡ γρηὴ τροφὸς τῆς τῆς ἔφερε τὸ ἔγγραφο τῆς καταδίκης τοῦ νέου...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

- Οἱ συγγαρεῖς εἶνε ἀρχηστοὶ ἂν δὲν ἔχουν πεῖρα τῆς ζωῆς.
— Ὁ δουλοπρεπὴς ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ φανῇ γενναῖος.
— Σ' ἕναν διεφθαρμένο λαό, οἱ καλὰ νόμοι εἶνε ἀναφελεῖς.